

Svar (2/4 97)**Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):**

Der er ikke tale om nogen ny politik for gældslettelsesprogrammer under udviklingsstrategien til Nicaragua. Danmark anmeldte gældsproblematikken i de fattigste lande som et vigtigt punkt på den internationale dagsorden i forbindelse med det sociale topmøde i København. Vi har arbejdet ihærdigt på at få løst gældsproblemet i de fattigste lande – både i en global kontekst og i de enkelte programarbejdslande – og lægger vægt på sammenhængen mellem gældslettelse og prioritering af de sociale sektorer.

Det er, hvad der gives udtryk for i notatet af 3. marts 1997 om landestrategien for Nicaragua. Renterne af udlandsgælden vil i de nærmeste år lægge beslag på mellem 15-20% af statsbudgettet i Nicaragua, hvis landet ikke opnår yderligere gældslettelse. Vi vil naturligvis lægge vægt på, at et øget finanspolitisk råderum, som skabes i kraft af gældslettelse, vil blive brugt således, at de besparelser, Nicaragua opnår, kommer de sociale sektorer til gode.

En sådan politik er der ikke noget nyt i. Det kan eksempelvis nævnes, at Mozambiques regering lader modværdien af de bidrag til gældslettelse, som Danmark og Holland ydede i 1996, indgå i en fond, som finansierer aktiviteter i de sociale sektorer.

Spm. nr. S 1750

Til ministeren for udviklingsbistand (18/3 97) af:

Keld Albrechtsen (EL):

»Mener ministeren, at det er muligt at bekæmpe fattigdommen i Nicaragua ved at støtte en vækststrategi, der ikke i udgangspunktet indeholder en omfordelingsstrategi til fordel for de fattige?«

Begrundelse

Der henvises til ministeriets notits om en ny strategi for udviklingsbistand til Nicaragua af 3. marts 1997. I denne notits mener ministeriet, at vækst og fattigdomsbekæmpelse er to forskellige ting. Væksten skal tilvejebringes før

omfordeling kan komme på tale. Det er lidt skræmmende perspektiver for fattigdomsorienteringen i dansk udviklingsbistand, når Danida støtter en vækststrategi, som ikke i sig selv »giver anledning til en socialt mere retfærdig fordelingspolitik« (citeret efter »Handlingsplan for aktiv multilateralisme«, afsnit om Verdensbanken i bilagene).

Vækst skal være fattigdomsorienteret i udgangspunktet, for at undgå at også ny vækst bliver en omvendt Robin Hood.

Svar (2/4 97)**Ministeren for udviklingsbistand (Poul Nielson):**

Nej, men den udviklingsstrategi, som Nicaragua har forfulgt i de senere år, indeholder en omfordelingsstrategi til gavn for de fattigste. Bekæmpelsen af fattigdom forudsætter bæredygtig økonomisk vækst, og Nicaragua er – i modsætning til tidligere – i færd med at skabe betingelserne for en sådan. Den førte politik medvirker også på kort sigt til at skabe bedre levevilkår for de fattigste dele af befolkningen.

F.eks. har stabiliseringen af økonomien og nedbringelsen af inflationen fra mere end 10.000% om året til ca. 10% gavnet de fattige mest. Fattigdommen i Nicaragua er størst på landet, og de seneste års økonomiske politik har haft til hensigt at ændre bytteforholdet mellem land og by til fordel for landdistrikterne. Endvidere er fattigdommen i Nicaragua især udbredt blandt de mindre bønder. For disse har liberaliseringerne bl.a. betydet, at man ikke længere skal acceptere lavt fastsatte afregningspriser fra statsmonopoler, som skal skaffe billige fødevarer til en relativt rigere og bedre politisk organiseret bybefolkning.

I begrundelsen for spørgsmålet er det angivet, at Udenrigsministeriet i notat af 3. marts 1997 anser vækst og fattigdomsbekæmpelse for at være to forskellige ting. Det er ikke korrekt, tværtimod. Det, der står i notatet er, »at mulighederne for at løse fattigdomsproblemerne via omfordeling er begrænsede«. Dette betyder ganske enkelt, at Nicaragua ikke med en gennemsnitlig indkomst pr. indbygger, som ligger under fattigdomsgrænsen, kan løse sine fattigdomsproblemer uden vækst i økonomien.

Endelig bør det nævnes, at en omfordelingsstrategi, hvis den skal give mening i en demokratisk sammenhæng, nødvendigvis må inde-